

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Eggers & Franke Holding GmbH i E. & J. Gallo Winery pokrywają własne koszty oraz, każda z nich po połowie, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils (Near-to-Prime)

(Sprawa T-472/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Near-to-Prime – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2023/C 189/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mocom Compounds GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: J. Bornholdt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: T. Klee, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Centemia Conseils (Angevillers, Francja)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 24 maja 2022 r. (sprawa R 2178/2021-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako prawnie oczywiście bezzasadna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2023 r. – Medel i in./Komisja

(Sprawa T-116/23)

(2023/C 189/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel) (Strasburg, Francja), International Association of Judges (Rzym, Włochy), Association of European Administrative Judges (Trewir, Niemcy), Stichting Rechters voor Rechters (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: C. Zatschler, SC, E. Egan McGrath, barrister at law, A. Bateman I M. Delargy, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności umowy w sprawie finansowania zawartej między Komisją a Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia 2021/241 i datowanej na dzień 24 sierpnia 2022 r.;
- stwierdzenie nieważności umowy pożyczki zawartej między Komisją a Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia 2021/241 i datowanej na dzień 24 sierpnia 2022 r.; oraz
- nakazanie Komisji pokrycia własnych kosztów i kosztów strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zatwierdzenia oceny planu odbudowy i zwiększania odporności Polski (zwana dalej „decyzją wykonawczą Rady”), na podstawie której Komisja zawarła wyżej wymienione umowy w sprawie finansowania i pożyczki (zwane dalej „spornymi umowami w sprawie finansowania i pożyczki”), jest nieważna z tego powodu, że Rada nie poszanowała orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wpływającego w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982), wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), postanowieniu z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska (C-791/19 R, EU:C:2020:277) oraz postanowieniu wiceprezesa Trybunału z dnia 14 lipca 2021 r., Komisja/Polska (C-204/21 R, EU:C:2021:593) i naruszyła art. 2 i art. 13 ust. 2 TUE.

Strona skarżąca podnosi ponadto w ramach tego zarzutu, że Rada przekroczyła swoje kompetencje w zakresie, w jakim dążyła do określenia, w jaki sposób Polska powinna zastosować się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (zwanej dalej „Izbą Dyscyplinarną”).

2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna z powodu naruszenia przez Radę art. 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), zgodnie z ich wiążącą wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że kamienie milowe, na których opiera się decyzja wykonawcza Rady, naruszają art. 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 karty, ponieważ:

- nadają orzeczeniom Izby Dyscyplinarnej skutki prawne, zamiast uznać je za nieważne,
 - nakładają na sędziów dotkniętych bezprawnymi orzeczeniami Izby Dyscyplinarnej dodatkowe obciążenia proceduralne, wprowadzają niejasność i opóźnienia, gdyż zobowiązują ich do zainicjowania nowego postępowania przed nowo utworzoną izbą Sądu Najwyższego w celu odzyskania dobrego imienia; oraz
 - nie przewidują nawet, że sędziowie ci zostaną, przynajmniej tymczasowo, przywróceniu do orzekania w oczekiwaniu na wynik ewentualnego ponownego rozpoznania ich sprawy.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ kamienie milowe F1G, F2G i F3G przewidziane w decyzji wykonawczej Rady są niewystarczające do przywrócenia skutecznej ochrony sądowej w Polsce, która jest warunkiem wstępnym funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznej. Strona skarżąca twierdzi, że decyzja wykonawcza Rady narusza w związku z tym art. 20 ust. 5 lit. e) i art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. 2021, L 57, s. 17; sprostowanie Dz.U. 2021, L 410, s. 197), a także art. 325 TFUE, które wymagają skutecznych i skutecznych kontroli wewnętrznych.
 4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ Rada naruszyła prawo lub popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2021/241, zatwierdzając kamienie milowe jako „adekwatne ustalenia” pozwalające na zapobieganie korupcji w Polsce, a także jej wykrywanie i eliminowanie.
 5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ Rada nie uzasadniła odpowiednio zaskarżonej decyzji, przez co naruszyła art. 296 TFUE, art. 41 karty praw podstawowych oraz zasady prawa Unii.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zawarte przez Komisję sporne umowy w sprawie finansowania i pożyczki wykraczają poza uprawnienia przyznane Komisji na mocy decyzji wykonawczej Rady i rozporządzenia (UE) 2021/241, a tym samym naruszają prawo Unii, ponieważ art. 6 ust. 5 i art. 18 ust. 1 umowy w sprawie finansowania oraz art. 7 ust. 5 i art. 28 ust. 1 umowy pożyczki przewidują możliwość wypłaty finansowania nawet bez poszanowania kamieni milowych w dziedzinie praworządności F1G, F2G i F3G, przewidzianych w decyzji wykonawczej Rady.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Swenters/Komisja Europejska

(Sprawa T-142/23)

(2023/C 189/46)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ivo Swenters (Hasselt, Belgia) (przedstawiciel: J. Coninx, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną pod względem formy i treści;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi dwa zarzuty na poparcie skargi na decyzję z dnia 13 stycznia 2023 r., w której Komisja odrzuciła jej skargę administracyjną dotyczącą naruszeń art. 101 i 102 TFUE popełnionych przez SCR-Sibelco NV, Cimenteries C.B. R. Cementbedrijven NV, Grintbedrijf SBS NV, Kiezelgroeve Varenberg NV, Dragages Gravieres et Travaux (Dragratra) NV, Sibelco Nederland BV, Van Nieuwpoort Groep BV, Heidelbergcement AG i Hülskens Holding GmbH & Co (sprawa AT.40683 – Belgian Sand).

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybienia obowiązkowi przeprowadzenia dochodzenia i obowiązkowi uzasadnienia.

Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego zbadania okoliczności i porozumień przywołanych przez stronę skarżącą, pomimo istnienia najpoważniejszych ograniczeń konkurencji. Argumenty podniesione przez stronę skarżącą zostały odrzucone bez jakiegokolwiek badania, a w zaskarżonej decyzji Komisja ogranicza się do pobieżnych i powierzchownych ustaleń.

2. Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowej oceny przez Komisję interesu Unii.

Komisja błędnie uznała, że naruszenia, na które powołuje się strona skarżąca, wydają się ograniczać do jednego państwa członkowskiego i tym samym nie uwzględniła międzynarodowego zasięgu okoliczności faktycznych. Komisja nie uwzględniła również czasu trwania naruszeń i błędnie uznała, że sądy oraz organy krajowe są właściwe do badania praktyk antykonkurencyjnych, na które powołuje się strona skarżąca.
